

Gregie de Maeyer begon zijn carrière als illustrator van jeugdauteur Henri van Daele: 'Alles wat ik tot nu toe gedaan heb, staat in het teken van dingen niet gezegd kunnen krijgen. Als illustrator had ik teveel een ondergeschikte rol. Daarom ben ik gaan schrijven, maar recent voelde ik dat dit ook niet meer het eindpunt is. Na de positieve ervaringen met de enceneringen van *Fietsen* (Het Gevolg, 1994-1995) en *Touw* (κΙΤ, 1995-1996), besef ik dat een boek voortaan een opstapje zal zijn naar ruimtelijke projecten, theater of film.'

Ook Bart Moeyaert, een filmfiefhebber, denkt sterk visueel wanneer hij schrijft: 'Voor de beginscène van *Blote handen* had ik een duidelijk beeld voor ogen: twee jongens op een helling, waarvan de één een mes bij zich had. Het ene beeld roept dan het andere op, en

zo ontspint het verhaal zich in mijn verbeelding. Ik ben trouwens geboeid door de manier waarop beelden ontstaan en het leven dat ze leiden. Hoe zien de mensen dingen? Als Hans van den Boom (artistiek leider van Stella den Haag), die *Blote handen* tot een voorstelling wil omsmeden, bijvoorbeeld zegt dat het boek hem intrigeert, zou ik willen weten wat er in zijn gedachten omgaat.'

Theater en literatuur

Door die visuele ingesteldheid lijken de drie auteurs te graven in de diffuse enclave tussen theater en literatuur, zo intens zelfs dat het niet altijd duidelijk is waar voor hen de literatuur ophoudt en het theater begint, en omgekeerd. Bart Moeyaert: 'Als ik een tekst creëer heb ik het gevoel dat ik vertrek vanuit

een soort stilstaand theater. Ik ben natuurlijk geen camera die door mijn verbeelding glijdt, maar ik zie wel vaak personages tegenover elkaar staan, ik hoor ze praten en door de manier waarop ze daar staan weet ik hoe ze kijken naar elkaar en welke karaktertrekken ze hebben. Dialoog komt pas daarna. Personages moeten immers niet méér zeggen dan nodig. De basisinformatie zit in hun gedrag, zowel in een boek als in een theaterstuk.

Met *Kus me* had ik voor het eerst duidelijk het gevoel dat ik aan een boek schreef dat net zo goed een theaterstuk kon worden: alles speelt zich af rondom een meer, waar enkele personages samenkomen. Er zou dus maar één scènebeeld nodig zijn, met daarin de intriges tussen de personages. Toen *Kus me* in 1991 verscheen, had ik al *Een kraanvogel in de sneeuw*

Pinokkio, een vertelling - Blauw vier / Phile Deprez